

To dikt av
Axel Bojer

De ventende

Vi venter bestandig på bussen/toget/flyet,
vrir oss urolig på benken, leser en bok,
ser på sidemannen eller lysreklamen.

Venter på en avtale/bestilling/brev,
eller på kjærlighet/frihet/gud.
Har de ikke lovet oss befrielse/lykke?
Står det ikke skrevet ...? Sa hun ikke på
hjørnet av kafeen ...?
Vi venter på oss selv.

Venter fordi lykken bestandig er utenfor.
Venter fordi det er bra nok som det er.
Venter fordi det er vanskelig å gå videre.

Mens villdyret venter på sitt bytte,
sola på å gå ned eller opp,
en månefase på å bli en annen,

så venter vi på det neste vi skal vente på,
stadig i en overgang
fordi det nye er for nytt ...
helt til handlingen befrir oss.

Vi venter ikke bestandig på bussen/toget/
trikken.

Vi venter når vi mener å eie det som skal skje,
før det ennå er kommet.

Havets søsken

Fra møtet mellom jord og himmel
faller brusende, utrettelig;
iblant med skum om sine munnar, –
Leker med sin egen
jagede bevegelse. –
Saltets puls vevd inn i alt
som bærer liv.

Gammel gavmild majestet,
dansende med vennen vind –
Tårene fra søster sky
faller, fyller
åpen favn